

og sygehusenes psykiatriske afdelinger og forskellige private institutioner, der indlod sig på behandling af alkohollidelser, og resultaterne heraf antages at have været ret begrænsede. De i medfør af forsorsloven anerkendte afvænningshjem tilsigtede ikke i særlig grad behandling, men måtte til en vis grad betragtes som en art forsørgelsesinstitutioner.

I de senere år har de *moderne behandlingsmetoder* vundet indpas på de nævnte institutioner. I begyndelsen af 1950'erne er der endvidere af kommuner eller med kommunal støtte blevet oprettet klinikker til ambulante behandling af alkoholskadede i København, Århus og Ålborg, og sådanne klinikker (ambulatorier) er tillige oprettet af afholdsforeningerne og foreningen „Ring i Ring“. Til ambulatoriet i København er der knyttet et behandlingshjem, „Overførstergården“, hvor indlæggelse finder sted af patienter, hvis sociale situation er sådan, at ambulante behandling ikke umiddelbart kan iværksættes.

De resultater, der i disse år er indvundet med hensyn til behandlingen af de alkoholskadede, har vist sådanne resultater, at det af socialministeriet nedsatte udvalg angående forsorgen for de i forsorslovens kapitler XXIV-XXVII omhandlede personer i sin i april 1958 afgivne betænkning har foreslået en nyordning af behandlingen af alkoholskadede gående ud på, at der tilvejebringes lovhjemmel for ydelse af *statstilskud til oprettelse og drift af ambulatorier og behandlingshjem*, og det foreliggende lovforslag går ud på at tilvejebringe en sådan hjemmel.

Et af de punkter, der har været delte meninger om i det af socialministeriet nedsatte udvalg, drejer sig om, hvorvidt den adgang, der findes i forsorsloven til at iværksætte tvangsmæssig behandling af alkoholskadede, burde udvides. Ministeriet er imidlertid kommet til det resultat, at det *ikke vil virke heldigt med en udvidelse af adgangen til tvang*, da patienternes egen medvirken må anses for noget af det mest nødvendige og værdifulde, når det gælder behandlingen af alkohollidelser, og nye regler om tvangsbehandling vil let kunne skabe ængstelse hos patienterne og dermed afholde mange fra at søge behandling.

Da behandlingen af alkoholisme må ses på linje med anden sygebehandling som en naturlig opgave for det kommunale sygehusvæsen, fremtræder lovforslaget som en tilføjelse til sygehusloven.“

Om de ved loven indførte bestemmelser — der fremtræder som nye paragraffer (§ 8 A—§ 8 F) i lov om sygehusvæsenet — bemærkes:

§ 8 A, stk. 1, bestemmer, at nettoudgiften ved driften af *kommunale ambulatorier og andre behandlingsinstitutioner* for alkoholskadede kan medtages ved opgørelse af de pågældende